Τρομολαγνεία και αγαπολαγνεία σε τραγικά γεγονότα (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Αυγούστου, 2018

Ἐθνικό πένθος κηρύχθηκε λόγῳ τῶν φοβερῶν καταστροφῶν πού συνέβησαν στήν Πατρίδα μας καί ἀποτελοῦν ἐθνική τραγωδία. Εἶναι ὄντως φοβερό γεγονός νά πεθαίνουν ἄνθρωποι κάτω ἀπό τέτοιες τραγικές συνθῆκες καί ἀκόμη νά καταστρέφεται τό περιβάλλον, τό «κόσμημα» τοῦ Θεοῦ.

1. Βαθύς πόνος

Ὅσοι αἰσθάνονται τήν τραγική κατάσταση τῶν ἡμερῶν αὐτῶν πονοῦν καί πενθοῦν στήν καρδιά τους.

Πῶς, ὅμως, νά παρηγορήσης τούς ἀνθρώπους πού ἔχασαν τούς συγγενεῖς τους; Πῶς νά καταλάβης αὐτούς πού πῆγαν στό νεκροτομεῖο γιά νά ἀναγνωρίσουν τούς ἀνθρώπους τους, μέσα σέ τόσους ἀπανθρακωμένους; Πῶς νά συναισθανθῆς καί νά πονέσης μαζί μέ τούς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἀναζητοῦν τούς ἀγνοουμένους συγγενεῖς τους καί ζοῦν μεταξύ ἐλπίδας καί ἀπογνώσεως, στά ὅρια ζωῆς καί θανάτου; Πῶς νά νοιώσης τόν διασώστη πού εἶδε ἕναν σωρό στάχτη καί ἀφαιρώντας την εἶδε ἕνα καμένο κρανίο καί μερικά κόκκαλα; Πῶς νά ἔλθης στήν θέση τοῦ διασώστη πού ἔγραψε ὅτι «σέ τέτοιους τόπους πού τριγυρνᾶς ὁ ἀέρας μυρίζει ἀλλιῶς, μυρίζει ... θάνατο»;

Σέ αὐτές τίς καταστάσεις δέν μπορεῖς νά μιλήσης, δέν μπορεῖς νά κάνης ποιμαντική μέ ἠθικολογίες.

Ὁ Μέγας Βασίλειος γράφοντας ἐπιστολή σέ μιά γυναίκα τῆς ὁποίας πέθανε τό παιδί της, μεταξύ ἄλλων γράφει:

«*Σκόπευα νά σιωπήσω πρός τήν κοσμιότητά σου, σκεπτώμενος ὅτι, ὅπως στόν ὀφθαλμό πού πάσχει ἀπό φλεγμονή καί τό ἀπαλότερο παρηγορητικό ἐπίθεμα προκαλεῖ ἀνία-πόνο, ἔτσι καί στήν ψυχή πού ἔχει κτυπηθῆ ἀπό βαρειά θλίψη, ὁ λόγος καί ἄν φέρη πολλή παρηγοριά, φαίνεται νά εἶναι κάπως ὀχληρός, ὅταν προφέρεται στήν ὥρα τῆς ἀγωνίας*».

Αὐτό δείχνει μιά ποιμαντική εὐαισθησίας καί τρυφερότητας, θά λέγαμε μιά

ποιμαντική διακρίσεως.

Στήν προκειμένη περίπτωση θά ἀρκοῦσε αὐτό πού ἔγραψε κάποιος τηλεοπτικός Σταθμός τοῦ ἐξωτερικοῦ: «προσευχή γιά τήν Ἑλλάδα». Αὐτό τά λέει ὅλα. Προσευχή γιά θύτες καί θύματα, γιά ἄρχοντες καί ἀρχομένους, γιά πονεμένους καί νεκρούς, γιά Κληρικούς καί λαϊκούς. Γιατί σέ στιγμές ἀγωνίας καί ὁ παρηγορητικός λόγος εἶναι ὀδυνηρός, δέν ἀντέχεται, ἀρκεῖ ἡ σιωπηλή ἀρχοντική παρουσία.

Τοὐλάχιστον ὅταν θέλουμε νά μιλήσουμε, νά μιλᾶμε μέσα ἀπό τήν θεολογία τῆς «συμπάσχουσας καρδίας»

2. Ὁ ἄστατος θεολογικός λόγος

Δυστυχῶς σέ τέτοιες στιγμές ἀκούγονται διάφοροι «θεολογικοί» λόγοι, ἄλλοτε ὅτι εἶναι τιμωρία τοῦ Θεοῦ, ἄλλοτε ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη καί φιλανθρωπία. Καί στίς δύο περιπτώσεις ἐπιστρατεύονται ἁγιογραφικά καί λειτουργικά κείμενα γιά νά τεκμηριωθοῦν οἱ ἀπόψεις. Ὅμως, ἡ ἑρμηνεία τῶν σχετικῶν χωρίων εἶναι τίς περισσότερες φορές παραποιητική.

Βεβαίως, ὑπάρχουν ἁγιογραφικά χωρία, στά ὁποῖα γίνεται λόγος γιά τήν «ὀργή» τοῦ Θεοῦ, καί ἄλλα γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὅμως, **πῶς συνδυάζονται αὐτά μεταξύ τους καί πῶς ἑρμηνεύονται;**

Σύμφωνα μέ ὅλη τήν ἐκκλησιαστική παράδοση, ὁ Θεός δέν διακρίνεται ἀπό τίς ἐμπαθεῖς καταστάσεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά στέλλει τήν Χάρη Του καί τήν ἐνέργειά Του σέ ὅλη τήν κτίση. Ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε ὅτι ὁ Πατήρ Του, ὁ ἐν οὐρανοῖς «*τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπί πονηρούς καί ἀγαθούς καί βρέχει ἐπί δικαίους καί ἀδίκους*» (Ματθ. ε', 45). **Ὁ Θεός δέν εἶναι αἴτιος τοῦ κακοῦ**, ἀλλά εἶναι **ἡ πηγή τοῦ ἀγαθοῦ,** ὁ Θεός εἶναι ἐλεύθερος ἀπό κάθε ἀνάγκη καί ἰδιοτέλεια. Κατά τόν **ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο** «*οὐκ ἐκεῖνος (δηλαδή ὁ Θεός) ἐστίν ὁ ἐχθραίνων, ἀλλ' ἡμεῖς• Θεός γαρ οὐδέποτε ἐχθραίνει*». Δέν εἶναι δυνατόν τίς δικές μας ἐμπαθεῖς καταστάσεις νά τίς ἀποδίδουμε στόν Θεό.

Βεβαίως, στήν Ἁγία Γραφή ὑπάρχουν φράσεις πού κάνουν λόγο γιά τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «*ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων*» (Ρωμ. α', 18). Ἀλλά τέτοια χωρία πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν μέσα ἀπό τήν ὅλη ἀποστολική καί πατερική παράδοση, ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε «*τέκνα φύσει ὀργῆς*», ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*Ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς πάντες ἀνεστράφημεν ποτε ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκός ἡμῶν, ποιοῦντες τὰ θελήματα τῆς σαρκός καὶ τῶν διανοιῶν, καὶ ἦμεν τέκνα φύσει ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποί*» (Ἐφ. β', 3).

Στήν πραγματικότητα αὐτό πού ὀνομάζουμε ὀργή τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ δική μας αἴσθηση ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὀργισμένος καί μᾶς τιμωρεῖ, ὁπότε ἐμεῖς αὐτοτιμωρούμαστε, ἐπειδή ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τό φῶς τοῦ Θεοῦ καί αἰσθανόμαστε τόν Θεό ὀργισμένο.

Εἶναι σάν νά τοποθετοῦμε ἕνα λουλούδι μέσα στό σκοτάδι, τό ὁποῖο μαραίνεται, γιατί στερεῖται τῶν ζωογόνων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ὁπότε δέν μποροῦμε νά ἀποδώσουμε εὐθύνες στόν ἥλιο, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νά στέλλη τό φῶς του στήν κτίση. Ἔτσι, πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν ὅλα τά σχετικά ἁγιογραφικά χωρία γιά τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ.

Ὑπάρχουν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δέν θέλουν νά ὁμιλοῦν γιά τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ καί ἀντί νά ἑρμηνεύουν ὀρθόδοξα τά σχετικά χωρία τῆς «συμβολικῆς θεολογίας», ἀρέσκονται νά ὁμιλοῦν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὡσάν ὁ Θεός νά δέχεται καί νά ἀμνηστεύη τά πάντα καί νά μήν ἐνδιαφέρεται γιά τήν θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου.

Καί οἱ ἄνθρωποι κάνουν τέτοιες ἐπεμβάσεις. Οἱ χειρουργοί ἰατροί ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης στόν ἄρρωστο ἄνθρωπο ἀποκόπτουν ἄρρωστα μέλη τοῦ σώματός του, οἱ διδάσκαλοι βαθμολογοῦν μέ χαμηλό βαθμό τούς μαθητές τους καί οἱ γονεῖς παιδαγωγοῦν κατάλληλα τά παιδιά τους. Ἡ ἀγάπη δέν ἀμνηστεύει ὅλες τίς κακίες καί ὅλα τά ἀτοπήματα τῶν ἀγαπητῶν τους ἀνθρώπων.

Ὅσοι ὁμιλοῦν γιά τόν Θεό μόνον ὡς ἀγάπη, ἴσως συναισθηματικῆς φύσεως, ἀμνηστεύοντας ὅλα τά ἐγκλήματα, ἀγνοοῦν τί εἶναι αὐτή ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεία ἀγάπη εἶναι ἡ ἄκτιστη ἐνέργειά Του, ἡ ὁποία ἀποστέλλεται στούς ἀνθρώπους καί ἐνεργεῖ σέ αὐτούς, ἀνάλογα μέ τήν κατάστασή τους, ὁπότε ἄλλους σώζει καί ἄλλους καταδικάζει. Σέ αὐτό δέν εὐθύνεται ὁ Θεός, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος, πού δέχεται τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μέ τήν κατάστασή του.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλώντας γιά τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, καί μάλιστα ὅτι ὁ Θεός δέν εἶναι ἄδικος, χρησιμοποιεῖ τόν λόγο• «*ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω*» (Ἐξ. λγ', 19). Καί ἀποφαίνεται: «*Ἄρα οὖν ὃν θέλει ἐλεεῖ, ὃν δὲ θέλει σκληρύνει*» (Ρωμ. θ', 18). Ὅμως, πῶς ἑρμηνεύεται αὐτό τό χωρίο;

Ὑπάρχουν πολλά πατερικά κείμενα πού τό ἑρμηνεύουν, ἀλλά θά ἀρκεσθῶ στήν ἑρμηνεία τοῦ **ἱεροῦ Θεοφυλάκτου Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας**, πού στηρίζεται στούς Πατέρας, κατά τήν μεταγλώτισση τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου.

«*Ἄκουσον• καθώς ὁ Ἥλιος τό μέν κηρί ἀπαλύνει, τόν δέ πηλόν σκληρύνει, ὄχι καθ' ἑαυτόν, ἀλλά διά τήν διαφορετικήν ὕλην τοῦ κηροῦ, καί τοῦ πηλοῦ• ἔτσι καί ὁ Θεός, τήν πηλίνην καρδίαν τοῦ Φαραώ λέγεται πώς ἐσκλήρυνε• μέ τί τρόπον; μέ τήν μακροθυμίαν του καί ὑπομονήν• διατί μακροθυμώντας καί ὑπομένοντας αὐτόν, τόν ἔκαμε σκληρότερον• καθώς, χάριν παραδείγματος, καί ἀνίσω τινάς ἔχοντας δοῦλον*

πονηρόν, δέν παιδεύῃ αὐτόν, ἀλλά μεταχειρίζεται φιλανθρωπίαν εἰς αὐτόν, τό κάμνει περισσότερον ἀπό ὅ,τι ἦταν πρότερον• ὄχι πῶς ὁ αὐθέντης διδάσκει τόν δοῦλον ἐκεῖνον τήν πονηρίαν• ἀλλ' ὅτι ὁ δοῦλος μεταχειρίζεται τήν φιλανθρωπίαν τοῦ αὐθέντου του εἰς αὔξησιν τῆς πονηρίας του, μέ τό νά καταφρονῇ ἐκείνην».

Ὁ **Μέγας Βασίλειος** ἑρμηνεύοντας τό ψαλμικό χωρίο «*φωνή Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός*», γράφει ὅτι **τό πῦρ ἔχει δύο δυνάμεις, τήν καυστική καί τήν φωτιστική, γι' αὐτό καίει καί φωτίζει**. Ὁπότε, ἕνας ἄνθρωπος αἰσθάνεται τήν καυστική ἰδιότητα, ἐνῶ ἄλλος αἰσθάνεται τήν φωτιστική ἰδιότητα. Ἔτσι ἑρμηνεύεται ὁ Παράδεισος καί ἡ Κόλαση, ὄχι δικανικά, ἀλλά ἰατρικά, θεραπευτικά. Ὁπότε, τό πῦρ τῆς κολάσεως εἶναι ἀλαμπές, μέθεξη τῆς καυστικῆς καί ὄχι τῆς φωτιστικῆς ἰδιότητας τοῦ ἀκτίστου Φωτός• καί τό φῶς τοῦ παραδείσου εἶναι ἄκαυστον, βίωση τῆς φωτιστικῆς καί ὄχι τῆς καυστικῆς ἰδιότητος. Ἡ ἔλλαμψη καί ἡ καύση ἐξαρτᾶται ἀπό τήν κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ **ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος** ἀναφερόμενος σέ αὐτό τό θέμα γράφει ὅτι ἡ μέλλουσα ζωή εἶναι «*φῶς τοῖς κεκαθαρμένοις τήν διάνοιαν*», «*κατά τήν ἀναλογίαν τῆς καθαρότητος*», πού εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καί αὐτή ἡ ἴδια ἡ Χάρη γίνεται σκότος «*τοῖς τυφλώττουσι τό ἡγεμονικόν*» πού εἶναι ἀλλοτρίωση τοῦ Θεοῦ «*κατά τήν ἀναλογίαν τῆς ἐντεῦθεν ἀμβλυωπίας*».

Μέσα σέ αὐτά τά πλαίσια **ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σῦρος γράφει ὅτι ἡ Κόλαση εἶναι ἡ μάστιγα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ**: «*Ἐγώ δέ λέγω ὅτι ἐν τῇ γεέννῃ κολαζόμενοι, τῇ μάστιγι τῆς ἀγάπης μαστίζονται*». Καί συνεχίζει ὅτι **εἶναι ἄτοπο νά ὑποστηρίζη κανείς «*ὅτι οἱ ἁμαρτωλοί ἐν τῇ γεέννῃ στεροῦνται τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ* »**, γιατί ἡ ἀγάπη ἐνεργεῖ «*ἐν τῇ δυνάμει αὐτῆς κατά διπλοῦν τρόπον• τούς μέν ἁμαρτωλούς, κολάζουσα ὡς καί ἐνταῦθα συμβαίνει πρός φίλον ὑπό φίλου• τούς δέ τετηρηκότας τά δέοντα, εὐφραίνουσα ἐν αὐτῇ*». **Παντοῦ ὑπάρχει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἐξαρτᾶται πῶς τήν βιώνει ὁ ἄνθρωπος.**

Αὐτή ἐν ὀλίγοις εἶναι ἡ ἐκκλησιαστική παράδοση γιά τήν «ὀργή» τοῦ Θεοῦ καί τήν «ἀγάπη» Του.

Ἄς παύσουν, λοιπόν, μερικοί νά παρερμηνεύουν τά χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καί ἄλλοτε νά τρομάζουν τούς ἀνθρώπους μέ τήν «ὀργή» τοῦ Θεοῦ καί ἄλλοτε νά τούς καθησυχάζουν μέ τήν «ἀγάπη» τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὅλη προφητική, ἀποστολική καί πατερική παράδοση ποιμαίνει τούς ἀνθρώπους θεολογώντας καί θεολογεῖ ποιμαίνοντας, δηλαδή οἱ Ποιμένες μέ τήν ἐνέργεια τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ **θεραπεύουν τούς ἀνθρώπους**, ὥστε ἡ συνάντησή τους μέ τόν Θεό νά εἶναι φῶς καί ὄχι πῦρ. Αὐτό δέν ὀφείλεται στόν Θεό, ἀλλά στήν ψυχική κατάσταση κάθε ἀνθρώπου. Γι' αὐτό, ὅσο σκληρή εἶναι ἡ τρομολαγνεία, τόσο καί

περισσότερο σκληρότερη εἶναι ἡ ἀγαπολαγνεία, πού δέν σώζει.

3. Ἡ ἐπιδημία καί ἡ λαίλαπα τοῦ πυρός

Εἶναι γνωστή ἡ δύναμη τῆς φωτιᾶς. Τό πῦρ στήν φιλοσοφία τοῦ Ἡρακλείτου εἶναι σύμβολο τῆς ζωῆς, τῆς κίνησης, τῆς νομοτέλειας, εἶναι ρυθμιστής τοῦ σύμπαντος. Τό πρόβλημα δέν εἶναι τό πῦρ, πού εἶναι στοιχεῖο τῆς φύσεως, καί ἀπαραίτητο γιά τήν ζωή μας, ἀλλά ἡ κακή χρήση τοῦ πυρός, ἡ παράχρησή του.

Ἐκεῖνο πού προβληματίζει ὅλους μας εἶναι ἡ ἐπιδημία τῶν ἀνεξέλεγκτων πυρκαγιῶν, κάθε χρόνο τέτοια περίοδο, πού εἶναι σταθερά ἐπαναλαμβανόμενα γεγονότα, ἡ χρησιμοποίηση τῆς φωτιᾶς γιά νά καίγονται οἱ πόλεις καί οἱ οἰκισμοί μέ φοβερές συνέπειες, ἤτοι τήν ἀπώλεια ἀνθρώπων, τήν καταστροφή τῶν οἰκιῶν καί τόν ἀφανισμό τῶν δασῶν καί τῶν ζώων.

Ἡ ἐπιδημία αὐτή ὀφείλεται σέ πολλά αἴτια, ὅταν ὅμως πρόκειται γιά ἐμπρησμούς, αὐτό ὀφείλεται στά «ἄρρωστα μυαλά» τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Πολλοί κάνουν λόγο γιά Θεομηνία. Τό ἐρώτημα εἶναι: γιατί ἐμπλέκουν τόν Θεό σέ ὅλες τίς ἐμπαθεῖς καταστάσεις τους; Δέν μποροῦμε νά ὁμιλοῦμε γιά Θεομηνία, ἀλλά γιά ἀνθρωπομανία, γιατί τέτοιες καταστροφές ὀφείλονται σέ ἀνθρώπους, πού ὁ Ντοστογιέφσκι θά τούς ὀνόμαζε «δαιμονισμένους», οἱ ὁποῖοι ἐκδηλώνουν τίς ἐσωτερικές ἀρρωστημένες καταστάσεις τους, ἀδιαφορώντας γιά τά φρικτά ἀποτελέσματα πού δημιουργοῦνται.

Διερωτῶμαι: Ὅταν παρατηροῦνται τέτοια τρομακτικά γεγονότα, γιατί ἀμέσως τό μυαλό τῶν «θεολογούντων» ἀναμειγνύη τόν Θεό σέ αὐτά, ἄλλοτε μιλώντας γιά τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ καί ἄλλοτε γιά τήν ἀγάπη Του; Γιατί ἐμπλέκουν τόν Θεό στίς δικές μας ἐμπαθεῖς διαθέσεις;

Βεβαίως, ὑφίσταται ἡ ἀποστασία ἀρχόντων καί ἀρχομένων καί ὑπάρχουν ἀμφίπλευρες εὐθύνες, ἀλλά αὐτό δέν μπορεῖ νά ἀποδίδεται στόν Θεό, ἀφοῦ ξεκινοῦν ἀπό τίς ἐμπαθεῖς καταστάσεις τῶν ἀνθρώπων καί ἐγκληματικές τους ἐνέργειες. Ὁ Θεός καί σέ αὐτές τίς περιπτώσεις σέβεται τήν ἐλευθερία τους, ἀκόμη σέβεται καί τήν ἐλευθερία τοῦ διαβόλου, ἀλλά **παρεμβαίνει θεραπευτικά** καί περιορίζει τό καταστροφικό ἔργο του.

Ἐκεῖνο πού παρατηρῶ εἶναι ὅτι μερικοί, ἐξετάζοντας διάφορα γεγονότα εὔκολα εἰσέρχονται στόν χῶρο τῆς θεολογίας (τοῦ Θεοῦ), ἐνῶ αὐτά κινοῦνται στόν χῶρο τῆς δαιμονολογίας. Οἱ δαίμονες παρακινοῦν τούς ἀνθρώπους γιά τό κακό καί ἐκεῖνοι ἀποδέχονται τίς ἐνέργειές τους.

Παρατηρῶ ὅτι ὅσοι κάνουν λόγο γιά τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ ἤ γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ,

ἀγνοοῦν τήν ἐνέργεια τοῦ διαβόλου. Ἡ δαιμονολογία εἶναι βασικό κεφάλαιο τῆς ὀρθοδόξου Δογματικῆς καί τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητας. Ὅταν διαβάση κανείς τό Εὐαγγέλιο καί δῆ τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ, τότε θά διαπιστώση ὅτι ὑπάρχει αὐτή ἡ πολεμική τοῦ διαβόλου ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καί ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ κατά τοῦ διαβόλου. Ὁ Χριστός ἦλθε στόν κόσμο, ὄχι γιά νά ἀσκήση ἁπλῶς τόν ἀλτρουϊσμό καί τήν φιλανθρωπία, ἀλλά γιά νά νικήση τόν διάβολο, τήν ἁμαρτία καί τόν θάνατο. Ἄλλωστε, αὐτή ἦταν ἡ διαδικασία τῆς πτώσεως.

Δυστυχῶς, πολλοί σύγχρονοι Κληρικοί καί θεολόγοι ἀρέσκονται νά ὁμιλοῦν γιά τήν ὀργή ἤ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιά κοινωνικά θέματα, χρησιμοποιώντας ὡραία διπλωματική, εὐγενῆ, ἐκκοσμικευμένη γλώσσα, τήν γλώσσα τῶν ἀνθρώπων μέ ὑψηλές θέσεις, πού συζητοῦν στό σαλόνι, ἐκφράζοντας ἁπλῶς τήν θλίψη τους καί ἀμνηστεύοντας τούς τρεῖς μεγάλους ἐχθρούς, πού εἶναι ὁ διάβολος, ἡ ἁμαρτία καί ὁ θάνατος. Δηλαδή ἠθικολογοῦν καί δέν θεολογοῦν.

Ἔτσι, ἀκυρώνουν στήν πράξη τό ἔργο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὅποιος δέν γνωρίσει τό μίσος τοῦ διαβόλου καί δέν πολεμήσει τόν διάβολο, δέν θά μπορέση νά αἰσθανθῆ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅποιος ὁμιλεῖ γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί ἀμνηστεύει τό μίσος καί τό ἔργο τοῦ διαβόλου, μᾶλλον εἶναι ἀντίθετος πρός τό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας.

Τά γεγονότα πού ζήσαμε καί ζοῦμε εἶναι ὄντως τραγικά. Εὐθύνονται πολλοί γι' αὐτά, κυρίως οἱ ἐμπρηστές. Παρακαλοῦμε τόν Θεό νά περιορίση τό κακό, νά θεραπεύση αὐτό πού πράττουν οἱ «δαιμονισμένοι», γιατί καί αὐτῶν σέβεται τήν ἐλευθερία, ἀλλά περιορίζει τό καταστρεπτικό τους ἔργο.

Νά μάθουμε ὅμως καί ἐμεῖς νά μή ἐκφράζουμε μιά «θεολογία» τῶν παθῶν μας, ἀλλά νά παρηγοροῦμε τούς ἀνθρώπους, ἀγαπώντας ἐν ἀληθείᾳ καί ἀληθεύοντας ἐν ἀγάπῃ. Γιατί στό τέλος ἡ τρομολαγνεία καί ἡ ἀγαπολαγνεία εἶναι μιά ἀρνητική θεολογία, εἶναι μιά ἄλλη πνευματική πυρκαγιά, αἰώνιας διάρκειας.–

(Πηγή: parembasis.gr*)*